

I U 1075/2013-17

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnik in sodnici Nataša Smrekar kot predsednica ter Andrej Kmecl in mag. Tatjana Steinman kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Suzane Korotaj kot zapisnikarice, ki je v zadevi tudi poročala,

v upravnem sporu tožeče stranke: ALPE ADRIA GREEN, Cesta Franceta Prešerna 26, Jesenice, ki jo zastopa Odvetniška družba Fabiani, Petrovič, Jeraj, o. p., d. o. o., Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Ministrstvo za kmetijstvo in okolje,

zaradi **okoljevarstvenega dovoljenja**,

o **tožbi** zoper odločbo Agencije RS za okolje št. 35472-202/2012-6 dne 21. 2. 2013, v zvezi z odločbo Ministrstva za kmetijstvo in okolje št. 35402-11/2013/18 z dne 29. 5. 2013,

na seji **26. septembra 2013**

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugodi tako, da se odločba Agencije RS za okolje št. 35472-202/2012-6 dne 21. 2. 2013 odpravi in se zadeva vrne istemu organu v ponovni postopek.
- II. Zahteva prizadete stranke za povrnitev stroškov tega postopka se zavrne.

OBRAZLOŽITEV

1. Agencija RS za okolje (ARSO) je kot prvostopenjski upravni organ z I/1 točko izreka izpodbijane odločbe izdala upravljavcu Papir Servis d. o. o., Družba za ravnanje z odpadki, Ljubljana (v tem upravnem sporu prizadeti stranki), okoljevarstveno dovoljenje za predelavo odpadkov v obratu Vevče, Vevška cesta 52, Ljubljana – Polje, na zemljiščih parc. št. 2325/3, 2331 in 2332/1, vse k. o. Kašelj. V isti točki so navedeni tehnološki sklopi, ki sodijo v napravo, v I/2 točki izreka pa je navedena številka, pod katero je upravljavec vpisan v evidenco oseb, ki predelujejo odpadke. V I/3 točki izreka je ARSO upravljavcu na napravi iz I/1 točke izreka dovolila predelovati (sortirati in balirati) nenevarne odpadke, navedene v Preglednici I, v I/4 točki izreka pa je določila, da sme upravljavec skupno predelati največ 48.750 ton teh odpadkov letno, po postopkih R 12 – izmenjava odpadkov za predelavo s katerikoli postopkom, naštetim pod R1 – R11, in R13 – skladiščenje odpadkov do enega od postopkov, naštetih pod R1 - R12 (razen začasnega skladiščenja do zbiranja na mestu nastanka odpadkov). V podtočkah a, b, c in d je postopek predelave podrobneje opisan. V I/5 točki izreka je določila zahteve za varstvo zdravja ljudi in okolja, v I/6 in I/7 točki izreka pa obveznosti upravljavca pri nadaljnji obdelavi odpadkov. Z II/1 točko izreka je upravljavcu izdala okoljevarstveno dovoljenje za obratovanje naprave iz I/1 točke izreka glede emisij snovi v zrak, in sicer za napravo za sortiranje in pripravo odpadkov za nadaljnje postopke predelave, s proizvodno zmogljivostjo predelave 110 ton odpadkov na dan. V II/2 točki izreka je določila ukrepe za zmanjšanje emisij snovi v zrak. V III. točki izreka je določila veljavnost tega dovoljenja ter obveznosti upravljavca v primeru sprememb v obratovanju naprave ali pri upravljavcu.
2. V obrazložitvi navaja, da so pravna podlaga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja 82. člen Zakona o varstvu okolja (v nadaljevanju ZVO-1), Uredba o odpadkih (v nadaljevanju Uredba) in Uredba o emisiji snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja. Ugotavlja, da je upravljavec v načrtu ravnanja z odpadki navedel, da industrijske odpadne vode ob predelavi odpadkov ne bodo nastajale, da se padavinska odpadna voda, ki odteka s strehe objekta, odvaja preko interne meteorne kanalizacije posredno v vode, padavinska odpadna voda, ki odteka z utrjenih površin, pa se preko interne kanalizacije odvaja preko lovilnikov olj v javno kanalizacijo. Navedel je še, da komunalne odpadne vode v hali za obdelavo in skladiščenje ne nastajajo. Nadalje je iz vloge upravljavca razvidno, da bodo pri sortiranju in pripravi odpadkov za nadaljnje predelave nastajale razpršene emisije snovi v zrak, in sicer predvsem pri transportu in pretovoru odpadkov, sortiranje, baliranje in drugi tehnološki postopki pa bodo potekali v hali pri zaprtih vratih, ter

da zajemanje in odvajanje odpadnih plinov preko izpustov ni načrtovano. Glede emisij hrupa ugotavlja, da je upravljavec skladnost obratovanja naprave za III. stopnjo varstva pred hrupom dokazal s strokovno oceno hrupa z dne 1. 2. 2013, ki jo je izdelala družba Sieko d. o. o.

3. Na podlagi navedenega ugotavlja, da so izpolnjeni pogoji za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave pod pogoji iz I/4 in I/5 točke izreka, saj njeno obratovanje ne bo povzročalo škodljivih vplivov na okolje in bo zadoščeno zahtevam iz 10. člena Uredbe.
4. Ministrstvo za kmetijstvo in okolje je kot drugostopenjski upravni organ zavrnilo pritožbo tožeče stranke zoper izpodbijano odločbo. V obrazložitvi med drugim zavrača očitke o kršitvi 8. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP) in o potrebnem sodelovanju drugih institucij oz. državnih organov (tj. inšpektorata za delo, inštituta za varovanje zdravja, veterinarske inšpekcije, inšpekcije za varstvo voda, fitosanitarne uprave in JP Snaga), saj bi te prvostopenjski organ v postopek lahko vključil le, če bi bilo njihovo sodelovanje nujno zaradi ugotavljanja pomembnih dejstev in okoliščin.
5. Zavrača tudi očitek o nestrokovnosti podlag, na podlagi katerih so bili presojeni vplivi na okolje. Strinja se sicer, da iz dokumentacije izhaja, da je obstoječa meteorna kanalizacija neustrezna, vendar se je upravljavec zavezal za njeno ureditev. V zvezi z emisijami snovi v vodo pojasnjuje, da je prvostopenjski organ upravičeno sledil trditvi upravljavca, da industrijske odpadne vode ne bodo nastajale, četudi so te pri predelavi odpadkov pogost pojav, saj se bodo v konkretnem primeru odpadki obdelovali in skladiščili v pokritih prostorih, prevozna sredstva pa se na parkirnih prostorih ne bodo smela prati, vzdrževati ali popravljati, za način odvajanja padavinskih odpadnih voda s strehe pa v predpisih ni predvidena izdaja okoljevarstvenega dovoljenja. Kot nejasne zavrača očitke o nahajanju naprave na vodovarstvenem in poplavnem območju in dodaja, da pravila glede posegov na tem območju določa Zakon o vodah (v nadaljevanju ZV-1), skladnost s temi pravili pa se v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ne presoja. Pojasnjuje še, da so ukrepi glede emisij snovi v zrak skladni z zahtevami Uredbe o emisiji snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja, zato je ob predpostavki, da bo upravljavec dosledno izvrševal določila okoljevarstvenega dovoljenja, bojazen tožeče stranke zaradi hlapljivih tekočin v odpadni plastični in stekleni embalaži neosnovana. Ker predpisov, ki bi določali mejne vrednosti smradu, še ni, v okoljevarstvenem dovoljenju ukrepov za preprečevanje neprijetnih vonjav ni mogoče določiti. Navedbe tožeče stranke, da pri predelavi – drobljenju stekla nastaja hrup, ki presega mejne vrednosti, zavrača kot pavšalne. V zvezi z urejenostjo cest za prevoz tovornjakov navaja, da to ni predmet okoljevarstvenega dovoljenja.

6. V nadaljevanju zavrača očitke o kršitvi Aarhuške konvencije, 14., 67. in 72. člena Ustave RS, Kazenskega zakonika, Zakona o graditvi objektov, Pravilnika o podrobnejših merilih za ugotavljanje okoljske škode, Uredbe o vrstah ukrepov za sanacijo okoljske škode, Uredbe o zelenem javnem naročanju in delovnopravne zakonodaje.
7. Tožeča stranka se s tako odločitvijo ne strinja in vloga tožbo, v kateri navaja, da je po 4. točki drugega odstavka 36. člena Uredbe pogoj za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za predelavo odpadkov, da predvidena obdelava odpadkov ne ogroža človekovega zdravja oz. povzroča škodljivih vplivov na okolje iz prvega odstavka 10. člena Uredbe. Za oceno teh vplivov pa bi bilo treba najprej določiti vplivno območje naprave, pri čemer to ni zgolj območje naprave oz. zemljišče investitorja, kot je to v konkretnem postopku štel upravni organ. Posledično je upravni organ iz postopka izdaje okoljevarstvenega dovoljenja izključil javnost, kar je v nasprotju s 44. členom ZUP in 6. členom Aarhuške konvencije. Upravnemu organu očita tudi, da v skladu z načelom materialne resnice po 8. členu ZUP ni preveril, ali so izpolnjeni vsi pogoji iz 36. člena Uredbe, tj. ali predvidena obdelava odpadkov ogroža človekovo zdravje oz. povzroča druge škodljive vplive na okolje. Prav tako upravni organ ni upošteval previdnostnega načela, ki zahteva skrbno presojo vloge in dokumentacije za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, v primeru negotovosti glede obstoja škodljivih učinkov pa zahtevo zavrniti.
8. Navaja, da strokovna ocena za hrup obravnavano območje napačno uvršča v IV. območje, čeprav dejansko sodi v II. območje varstva varstva pred hrupom, kar pomeni, da so za obratovanje naprave presežene mejne oz. celo kritične vrednosti kazalcev hrupa. Pripominja še, da v tej oceni ni upoštevan hrup zaradi prometne obremenitve s preko 200 kamioni na dan. Poleg tega izdelovalec ocene ni pooblaščen za uporabo metode, na podlagi katere je bila takšna ocena pripravljena.
9. Navaja tudi, da upravni organ ni presojal vpliva predmetne naprave z vidika čezmernega obremenjevanja voda, in tako ni upošteval, da se lokacija naprave nahaja na poplavnem območju, zaradi česar lahko v primeru poplav nastanejo znatne posledice za vodno območje Ljubljani. Glede na navedeno upravnemu organu očita, da ni upošteval določb 84. člena in drugega odstavka 86. člena ZV-1, ki prepovedujejo posege na vodnem, priobalnem in poplavnem območju.
10. Ne prepriča ga stališče upravnega organa, da industrijske odpadne vode pri predelavi odpadkov ne bodo nastajale, saj ne temelji na dokazih, ki jih je bil dolžan predložiti upravljavec. Posledično mu očita, da ni preveril, ali je obstoječa infrastruktura ustrezna ter opozarja na neustreznost kanalizacije. Meni tudi, da bi upravni organ moral pridobiti podatke o porabi vode in morebitni pridobitvi vodnega dovoljenja.

11. Upravnemu organu očita še, da ni preveril, ali je dejavnost naprave skladna z namensko rabo zemljišča po veljavnem prostorskem aktu. Meni namreč, da dejavnost predelave odpadkov na tem območju ni dopustna. Opozarja tudi na potrebo po presoji ustreznosti prometne infrastrukture.
12. Navaja še, da upravljavec ni izkazal, da dejansko razpolaga z opremo in sredstvi za transport odpadkov. Izpostavlja tudi določbe 13. člena Direktive 2008/98/ES, po katerih morajo države članice sprejeti vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da predelava odpadkov ne ogroža zdravja ljudi in okolja, med drugim s hrupom in smradom. Upravni organ pa se do kriterija čezmernega obremenjevanja z vidika neprijetnih vonjav sploh ni opredelil.
13. Glede na vse navedeno predlaga, naj sodišče izpodbijani upravni akt odpravi in vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja zavrne oz. podrejeno, naj zadevo vrne istemu upravnemu organu v ponovni postopek.
14. Tožena stranka je sodišču dostavila upravne spise, ki se nanašajo na obravnavano zadevo, v odgovoru na tožbo pa navaja, da je tožba neutemeljena, saj določitev vplivnega območja za predmetno napravo ni predpisana. Ne strinja se z razlago previdnostnega načela iz 8. člena ZVO-1 ter zavrača očitke o nepravilno določenem območju varstva pred hrupom in neustreznosti izdelovalca strokovne ocene za hrup. Pojasnjuje, da se v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja po 82. členu ZVO-1 ne presoja prostorskih aktov in ustreznosti prometne infrastrukture, presoja vplivov na okolje ter življenje in zdravje ljudi pa se izvaja v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja v primerih, ko je ta presoja obvezna po ZVO-1. Prav tako v postopku ni bilo preverjeno, ali se lokacija naprave nahaja na poplavnem območju, ker je to področje urejeno v ZV-1. V predpisih tudi ni podlage, da bi upravni organ v tem postopku preverjal porabo vode oz. obveznost pridobitve vodnega dovoljenja. V zvezi z industrijskimi odpadnimi vodami navaja, da je bila ugotovitev o (ne)nastajanju teh utemeljena na podlagi vse dokumentacije, ki jo je predložil upravljavec in na podlagi strokovnega znanja uradnih oseb, ki so odločale v postopku. Zavrača tudi očitke o neobrazloženosti odločbe glede pogoja po 3. točki drugega odstavka 30. člena Uredbe, saj je prvostopenjski organ ugotovil, da so izpolnjeni vsi pogoji za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, do kriterija čezmernega povzročanja neprijetnih vonjav pa se je opredelil drugostopenjski organ ob reševanju pritožbe. K odgovoru prilaga zapisnik inšpektorja za javni sektor o opravljenem inšpekcijskem nadzoru.
15. Tudi prizadeta stranka v odgovoru na tožbo predlaga, naj sodišče tožbo zavrne ter navaja razloge, ki so v bistvenem enaki razlogom, ki jih je navedla že tožena stranka, zato jih sodišče ponovno ne povzema. Dodatno oporeka številu prevozov odpadkov, saj naj bi to znašalo 150 vozil dnevno oz. še manj. Uveljavlja tudi povračilo stroškov postopka.

16. Tožba je utemeljena.
17. Iz tožbenih navedb izhaja, da je v obravnavani zadevi sporno, ali je izpolnjen pogoj za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za predelavo odpadkov iz 4. točke drugega odstavka 36. člena Uredbe, tj. da predvidena obdelava odpadkov ne ogroža človekovega zdravja ali povzroča škodljivih vplivov na okolje iz prvega odstavka 10. člena Uredbe.
18. V prvem odstavku 10. člena Uredbe je določeno, da je z odpadki treba ravnati tako, da ni ogroženo človekovo zdravje in da ravnanje ne povzroča škodljivih vplivov na okolje, zlasti: čezmernega obremenjevanja voda, zraka in tal; čezmernega obremenjevanja s hrupom in neprijetnimi vonjavami; škodljivih vplivov na območja, na katerih je predpisan poseben pravni režim v skladu s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave, in škodljivih vplivov na krajino ali območja, zavarovana v skladu s predpisi, ki urejajo kulturno dediščino.
19. Ni sporno, da tožena stranka navedenega pogoja ni preverjala na način, da bi opravila presojo vplivov na okolje, saj meni, da ta za predmetno napravo ni bila obvezna. Ker pa ji tožeča stranka očita, da ni preverila vseh vplivov predmetne naprave na okolje in okoliško prebivalstvo, pri čemer izpostavlja dejstvo, da je lokacija naprave neustrezna, med drugim, ker se umešča v predmestno okolje in v bližino reke Ljubljanice, se je sodišče najprej ukvarjalo s vprašanjem, ali je za predmetno napravo po določbah ZVO-1 treba izvesti presojo vplivov na okolje.
20. To presojo je namreč po 50. členu ZVO-1 treba izvesti pred začetkom izvajanja posega, ki lahko pomembno vpliva na okolje, njena vsebina pa je ugotovitev, opis in ocena dolgoročnih, kratkoročnih in posrednih ali neposrednih vplivov nameravanega posega na človeka, tla, vodo, zrak, biotsko raznovrstnost in naravne vrednote, podnebje in krajino, pa tudi na človekovo nepremično premoženje in kulturno dediščino, ter njihova medsebojna razmerja (prvi odstavek 51. člena ZVO-1). Gre torej za preverjanja, ki bi jih bilo po mnenju tožeče stranke treba izvesti v obravnavani zadevi.
21. Po drugem odstavku 51. člena ZVO-1 vlada predpiše vrste posegov, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje, in sicer na podlagi njihovih značilnosti, lokacije in možnih vplivov na okolje.
22. Vlada RS je posege v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje, določila z Uredbo o vrstah posegov v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje (Uradni list RS, št. 78/06, 72/07, 32/09 in 95/11). Iz 11.b točke

Priloge II k tej uredbi je razvidno, da je za predelavo nenevarnih odpadkov po postopkih R12 in R13 presoja vplivov na okolje obvezna, če je dosežen ali presežen predpisani prag, tj. zmogljivost 100 ton dnevno ali več in celotna zmogljivost 50.000 ton letno.

23. Izpodbijano okoljevarstveno dovoljenje se nanaša na predelavo odpadkov po omenjenih postopkih R12 in R13, proizvodna zmogljivost predelave pa je 110 ton odpadkov na dan. Vendar pa je dovoljena letna količina predelave odpadkov, ki znaša 48.750 ton, nižja od predpisanega pragu. Iz navedenega tako na prvi pogled izhaja, da presoja vplivov za predmetno napravo ni obvezna, vendar pa po presoji sodišča to v konkretnem primeru ne drži.
24. Kot že rečeno, iz določbe drugega odstavka 51. člena ZVO-1 izrecno izhaja, da je treba pri določanju posegov, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje, upoštevati lokacijo posega. Določba Uredbe o vrstah posegov v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje, ki določitev takega posega veže izključno na zmogljivost naprave, je torej nezakonita in mora sodišče njeno uporabi zavrniti (načelo *exceptio illegalis*). Zgolj to, da dovoljena letna količina odpadkov ne presega količinskega pragu, ki ga določa navedena uredba, torej ne pomeni, da za to napravo ni treba izvesti presoje vplivov na okolje, posledično pa v zadevi ni mogoče zaključiti, da predmetna naprava ne bo pomembno vplivala na okolje (50. člen ZVO-1).
25. Določitev posega, za katerega je treba izvesti presojo vplivov na okolje, zgolj na podlagi količinskega pragu, ne upošteva niti vseh meril, ki jih v Prilogi III določa sama Uredba o vrstah posegov v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje. Da ta merila pomenijo temelj za določitev pragu, določa drugi odstavek 4. člena te uredbe, po njih pa je med drugim treba upoštevati značilnosti kraja posega, zlasti tudi absorpcijske sposobnosti naravnega okolja s posebno pozornostjo varovanim območjem v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo voda in gosto naseljenim območjem. Da prag, ki temelji zgolj na količinskem kriteriju, teh meril ne upošteva, je očitno.
26. Sodišče pripominja še, da je tudi sicer količinski prag postavljen izredno visoko. Iz navedb tožeče stranke v upravnem postopku, ki jim drugostopenjski organ pritrjuje in jih povzema na 15. strani obrazložitve, namreč izhaja, da ta prag znatno presega količino odpadkov, ki jo je JP Snaga v predhodnem obdobju predelala na območju največje mestne občine v Sloveniji s skoraj tristo tisoč prebivalci.
27. Da navedenih določb ZVO-1 ni mogoče razlagati drugače, izhaja tudi iz Direktive 85/337/EGS o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje, ki jo je Vlada RS prenesla v slovensko zakonodajo tako z ZVO-1 (5. točka drugega

odstavka 1. člena), kot z omenjeno Uredbo o vrstah posegov v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje (prvi odstavek 1. člena). Navedena direktiva je bila kodificirana z Direktivo 2011/92/EU, zato se sodišče pri citiranju sklicuje na določbe te direktive.

28. V skladu s prvim odstavkom 2. člena navedene direktive morajo države članice sprejeti vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da so pred izdajo soglasja projekti, ki bodo verjetno pomembno vplivali na okolje, med drugim zaradi svoje narave, velikosti ali lokacije, predmet zahteve za izdajo soglasja za izvedbo in presojo njihovih vplivov. Navedeni projekti so opredeljeni v 4. členu. Po drugem odstavku tega člena se države članice za projekte, ki so naštet v Prilogi II, same odločijo, ali so ti projekti predmet presoje vplivov na okolje. Države članice sprejmejo navedeno odločitev s preverjanjem za vsak primer posebej ali s pragovi ali merili, ki jih postavi država članica, lahko pa se odločijo tudi za uporabo obeh postopkov. Po tretjem odstavku navedenega člena se med preverjanjem za vsak primer posebej ali s postavljanjem pragov ali meril upoštevajo ustrezna izbirna merila, določena v Prilogi III.
29. Po 11.b točki Priloge II Direktive 2011/92/EU se določbe te direktive nanašajo tudi na odlagališča odpadkov (ang.: installations for the disposal of waste). Ker se obravnavana zadeva nanaša na predelavo odpadkov in ne na njihovo odlaganje, je treba najprej presoditi, ali navedena direktiva sploh velja tudi zanjo. Po mnenju sodišča je za to presojo bistveno, da je slovenski normodajalec glede na določbo prvega odstavka 1. člena Uredbe o vrstah posegov v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje, prav s to uredbo zagotovil prenos navedenih direktiv v slovenski pravni red, ob tem pa je vanjo vključil tudi postopek predelave, kot je obravnavani. Sodišče zato ne dvomi, da se določbe direktive uporabljajo tudi v konkretnem primeru.
30. Zato zgolj dodaja, da iz Direktive o odpadkih 75/442/EGS, ki je veljala v času sprejema Direktive 85/337/EGS izhaja, da je izraz odstranjevanje (ang.: disposal) pomenil: zbiranje, razvrščanje, prevoz in obdelavo odpadkov, kot tudi shranjevanje in odlaganje nad ali v zemljo ter postopke spreminjanja, potrebne za ponovno uporabo, predelavo ali recikliranje odpadkov. Ker sem spada tudi predelava, kot je obravnavana, na odločitev v zadevi ne vpliva okoliščina, da zdaj veljavna Direktiva o odpadkih 2008/98/ES razlikuje postopke odstranjevanja in predelave, saj je iz njenih določb jasno razvidno, da je to razlikovanje namenjeno zagotavljanju hierarhije ravnanja z odpadki (4. člen Direktive 2008/98/ES) in s tem ni poseženo v obveznost držav članic, da zagotovijo, da se odpadki predelajo na način, ki ne ogroža zdravja ljudi in ne škodi okolju (10. in 13. člen Direktive 2008/98/ES). Da je treba pojem odstranjevanja odpadkov razlagati tako, da zajema tudi postopke predelave odpadkov, izhaja tudi iz sodbe Sodišče EU v zadevi Komisija proti Italiji (C-486/04).

31. Obveznosti držav članic, ki izhajajo iz navedenih direktiv, so predmet obsežne sodne prakse Sodišča EU. Iz te prakse izhaja, da morajo države članice za projekte iz Priloge II Direktive 2011/92/EU (kot je bilo že obrazloženo, med njih spada tudi obravnavani projekt), pri določitvi pragov, za katere je presoja vplivov na okolje obvezna, upoštevati vsa merila iz Priloge III k tej direktivi, med katerimi je tudi lokacija projekta.
32. V zadevi Salvatore Aiello in drugi (C-156/07) je Sodišče EU tako zavzelo stališče, da so izbirna merila, navedena v Prilogi III k Direktivi 85/337, za projekte iz Priloge II k tej direktivi obvezna.
33. Kot izhaja iz stališča Sodišča EU v zadevi Kraaijeveld in drugi (C-72/95) *dejstvo, da imajo države članice diskrecijsko pravico po prvem odstavku 2. in drugem odstavku 4. člena (Direktive 85/337 – op. sodišča), ne izključuje sodne presoje vprašanja, ali so nacionalni organi prekoračili meje svoje diskrecijske pravice (točka 59. obrazložitve sodbe). Če so bile meje diskrecijske pravice prekoračene in se zato nacionalne določbe v tem obsegu ne smejo uporabiti, morajo organi države članice v okviru svojih pristojnosti sprejeti vse splošne ali posebne ukrepe za zagotovitev, da se projekti pregledajo na način, ki omogoča ugotovitev, ali bodo ti projekti verjetno pomembno vplivali na okolje, in če gre za tak primer, za zagotovitev, da bodo predmet presoje vplivov na okolje (61. točka obrazložitve sodbe).*
34. Enako stališče izhaja iz sodbe Sodišča EU z dne 21. 3. 2013 v zadevi Salzburger Flughafen GmbH (C-244/12), v kateri se je sodišče ukvarjalo s vprašanjem, ali država članica, ki določi prag, ne da bi upoštevala lokacijo projektov, ali ki jih določi na taki ravni, da bi bili v praksi vsi projekti vnaprej izvzeti iz obveznosti presoje vplivov, prekorači svoje polje proste presoje. V 29. točki obrazložitve te sodbe sodišče v zvezi z določitvijo pragov ali meril za ugotovitev, ali je treba opraviti presojo vplivov takega projekta na okolje, opozarja, *da člen 4(2)(b) Direktive 85/337 državam članicam glede tega sicer podeljuje polje proste presoje. Toda tako polje proste presoje je omejeno z obveznostjo iz člena 2(1) te direktive, da se opravi presoja vplivov projektov, ki bodo, med drugim zaradi svoje narave, velikosti ali lokacije, verjetno pomembno vplivali na okolje.*
35. V 48. točki obrazložitve sodbe je sodišče nadalje navedlo, da *kadar država članica na podlagi člena 4(2)(b) Direktive 85/337 glede projektov iz Priloge II k tej direktivi določi prag, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari, ki ni skladen z obveznostmi iz členov 2(1) in 4(3) te direktive, imajo določbe členov 2(1) in 4(2) (a) in (3) navedene direktive neposredni učinek.*
36. Iz navedene sodne prakse izhaja jasno stališče, da morajo države članice za projekte, kot je obravnavani, pri določitvi pragov, za katere je presoja vplivov na

okolje obvezna, zagotoviti upoštevanje vseh meril iz Priloge III k Direktivi 2011/92/EU, med katerimi je tudi lokacija projekta, in da morajo biti pragovi določeni na taki ravni, da v praksi ne bodo vsi projekti izključeni iz presoje vplivov na okolje.

37. Enako jasno je tudi stališče, da mora država članica v primeru neustrezne nacionalne pravne podlage zagotoviti presojo vplivov na okolje neposredno na podlagi meril iz Priloge III k Direktivi 2011/92/EU. Vendar pa to v obravnavani zadevi glede kriterija lokacije objekta ni potrebno, saj – kot je bilo že obrazloženo – obvezna uporaba tega kriterija izhaja že iz določb ZVO-1 in splošnih določb Uredbe o vrstah posegov v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje.
38. Ker v zadevi ni sporno, da tožena stranka pri izdaji izpodbijane odločbe ni preverjala, ali se predmetna naprava nahaja na območju, varovanem s predpisi s področja varstva voda, in tudi ne vseh vplivov na okoliško prebivalstvo, je po presoji sodišča zaključek tožene stranke, da naprava ne bo vplivala na okolje, preuranjen.
39. Navedeno pomeni, da je toženka zaradi napačne uporabe materialnega prava dejansko stanje ugotovila pomanjkljivo, tako da ne daje zanesljive podlage za odločitev o zahtevi za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja. Sodišče je zato tožbi ugodilo, izpodbijano odločbo odpravilo (4. točka prvega odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu, v nadaljevanju ZUS-1) ter zadevo vrnilo istemu upravnemu organu v ponovni postopek. Pri tem bo moral upravni organ upoštevati, da se v skladu s prvim odstavkom 92. člena ZVO-1 za predmetno napravo presoja vplivov na okolje lahko izvede tudi v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja.
40. V ponovljenem postopku bo moral upoštevati tudi, da dejstvo, da predpisov o mejnih vrednostih smradu ni, ne pomeni, da lahko upravljavec naprave okolje neomejeno obremenjuje, niti tega, da je mogoče presojo s tega vidika avtomatično šteti za opravljeno, kot je mogoče razumeti drugostopenjsko odločbo. Sodišče pri tem opozarja na merila, ki so se vzpostavila na področju civilnega prava (prim. sodbo Višjega sodišča v Ljubljani I Cp 710/2005 z dne 12. 10. 2005 in 75. člen Stvarnopravnega zakonika v povezavi s tretjim in četrtem odstavkom 133. člena Obligacijskega zakonika). Po teh merilih je iz naprave prepovedana vsakršna emisija, ki presega običajno mero. V odsotnosti drugih predpisov bo moral upravni organ na podlagi teh meril najprej ugotoviti, kakšna je običajna mera, in v primeru čezmerne obremenitve upravljavcu naložiti ukrepe za zagotovitev takšnih tehnoloških procesov, ki ne bodo povzročali emisij smradu čez to mero.
41. V skladu z določbo tretjega odstavka 25. člena ZUS-1 ima tožeča stranka v

primeru, če sodišče tožbi ugotovi, pravico do povračila stroškov postopka. Tožeča stranka je te v tožbi specificirala, vendar zahtevka, naj sodišče plačilo stroškov tega postopka naloži toženi stranki, ni podala, zato sodišče o povrnitvi njenih stroškov ni odločalo. Zahtevo prizadete stranke je zavrnilo, saj je zastopala interes stranke, ki v tem postopku ni uspela.

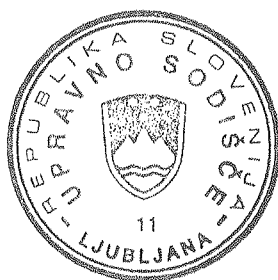
PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 26. september 2013

Predsednica senata:

Nataša Smrekar, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: